

якою визначаються щорічні окремі адресні субвенції у державному бюджеті країни, має суб'єктивний характер і ніяким чином ані не пов'язується з регіональними та місцевими програмами розвитку, ані враховує особливості розвитку регіонів.

Авторка хотіла би наголосити, що практичний досвід використання субвенцій в Україні доводить, що місцеві органи виконавчої влади при розподілі коштів усіх видів субвенцій спрямовують їх переважно за одними і тими ж напрямками, зокрема: на фінансування інвестиційних проектів соціального значення, що впливають на якість надання населенню послуг у сфері освіти, охорони здоров'я, культури, спорту, соціального захисту, а також інвестиційних проектів, що реалізуються у галузі житлово-комунального господарства (ремонт об'єктів тепло- і водопостачання, ремонтно-відбудовні роботи на житлових будинках, інженерний захист від підтоплення і зсувів та інші). Таке зміщення акцентів на поточні, а не стратегічні потреби практично унеможливує вирішення найбільш актуальних і найактуальніших проблем розвитку і, не враховуючи особливості регіонів, не сприяє розвитку їх ідентичності. Разом з тим, авторка передбачає звернути увагу присутніх на конференції на відсутність у регіонах програмного підходу щодо визначенні об'єктів, на які розподіляються інвестиційні субвенції, результатом чого є численні зміни, що вносяться до переліків об'єктів, які фінансуються за їх рахунок, а відтак, неефективність використання інвестиційного ресурсу, якого так не вистачає економіці України взагалі, і лівової частки регіонів країни.

Іриневич Ю. В.

аспірантка кафедри статистики ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

ПРОБЛЕМИ ЗАЙНЯТОСТІ МОЛОДІ НА РИНКУ ПРАЦІ

На сучасному етапі розвитку Україна інтегрується у світову економічну спільноту, в якій панують ринкові відносини, внаслідок цього, всі економічні процеси, що мають місце в розвинутих країнах світу, дещо повільно, але все ж таки відбиваються на економіці нашої держави. Однією з характерних рис ринкової економіки є її циклічність: тобто, після піднесення настає спад і якщо цей спад буде занадто різким чи затяжним, він зможе спричинити серйозні наслідки для національного господарства, оскільки може перерости в серйозну економічну кризу.

Кризові явища, які відбуваються не лише у Світі, а й на підприємстві, вимагають підвищеної готовності керівників до усунення негативних наслідків, спричинених цими явищами, різниця лише у масштабі дій і фінансових ресурсах, необхідних для цього, тому необхідний пошук нових методологічних підходів для забезпечення максимальної ефективності розробки і впровадження антикризових заходів [3].

Одним зі стратегічних ресурсів соціально-економічного розвитку будь-якої держави є молодь, яка являє собою головну рушійну силу у суспільстві й державі, їх творенні та функціонуванні. За останні кілька років в Україні відбулися глибокі суспільно-політичні перетворення, що внесли суттєві корективи в життєві орієнтації молоді, її поведінку, соціально-економічне становище тощо. Досвід останніх десятиліть переконливо доводить, що політичних та економічних успіхів досягають саме ті держави, які приділяють посилену увагу розвитку молодого населення, країни, що інвестують у молодь як у власне майбутнє [4].

За даними Державної служби статистики, у 2016 році рівень зайнятості серед осіб у віці 25–29 років становив 69,8 % і був вищим, ніж у середньому серед усіх вікових груп (56,3 %), а серед осіб віком 15–24 роки значення цього показника становило лише 27,0 % [1].

Рівень безробіття, визначений за методологією Міжнародної організації праці (МОП), серед молоді у віці 25–29 років у 2016 році становив 11,7 %. Серед осіб у віці 15–24 роки значення цього показника складало 23,0 % — найвищий рівень безробіття серед усіх вікових груп. Значний рівень безробіття був обумовлений тим, що значна частина молодих людей не має необхідних професійних навичок і досвіду роботи.

Відповідно до Закону України «Про сприяння соціальному становленню та розвитку молоді в Україні», до молоді відносяться громадяни України віком від 14 до 35 років. Протягом I кварталу 2017 року статус безробітного у Державній службі зайнятості отримали 224,9 тис. осіб у віці до 35 років.

У середньому по країнах ЄС рівень безробіття серед молоді у віці 15–24 роки становив 18,7 % [1].

З метою підвищення ефективності регулювання розвитку ринку праці та зростання рівня зайнятості молоді в Україні доцільно впроваджувати заходи, які застосовуються в країнах ЄС, серед яких: політика створення нових робочих місць, основними інструментами якої є гранти, повне чи часткове зменшення видатків на навчання/перенавчання працівників, безкоштовна допомога в пошуку потрібного персоналу, інші пільги з боку як структурних фондів,

так і місцевих органів влади; політика заробітної плати — перехід від щорічних галузевих угод до середньострокових соціальних пактів; політика трудових відносин — формування національних соціально-економічних рад, до складу яких входять уряд, профспілки, роботодавці, добровільні професійні спілки, представники громадських організацій, інспекцій праці та судових органів [2, с. 13–14].

Список використаних джерел

1. Державна служба статистики України. — [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>
2. *Петрова І.* Соціальні наслідки Євроінтеграції України. Ринок праці / І. Петрова. — К. : Фонд ім. Фрідріха Еберта, 2012. — 20 с.
3. Молодежная занятость в странах Восточной Европы: кризис внутри кризиса: доклад. — Женева: Международное бюро труда, 2011. — 26 с.
4. Функціонування ринку праці: статистична оцінка : монографія / З.П. Бараник; Київ. нац. економ. ун-т ім. Вадима Гетьмана. — К.: КНЕУ, 2007. — 387 с.

Степанюк А.С.

аспірантка кафедри статистики ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

СТАТИСТИСТИЧНЕ ОЦІНЮВАННЯ ДИСБАЛАНСУ ПОПИТУ ТА ПРОПОЗИЦІЇ РОБОЧОЇ СИЛИ ПОЛТАВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

За період незалежності України її економіка постійно знаходиться у кризовому стані. Проблеми внутрішнього характеру поглиблюються наслідками світової економічної кризи. Виявлення проблем, розробка та реалізація програм їх подолання є важливими завданнями у кожній сфері економіки. Особливо актуальним є застосування обґрунтованого і своєчасного аналізу кризових явищ на ринку праці, оскільки це стосується найбільш важливого ресурсу для економіки — робочої сили. Дослідження ринку праці потребують забезпеченості оперативною і своєчасною статистичною інформацією, застосування статистичних методів аналізу. Тому роль статистики у вивченні попиту і пропозиції робочої сили, їх співвідношення, є визначальною. Подолання проблем економічної кризи у використанні трудових ресурсів України можливе лише шляхом детального вивчення регіональних ринків праці. Статистичний підхід передбачає вивчення напрямів дослідження попиту і пропозиції робочої сили, оцінювання динамічних і структурних змін, визначення впливу ключових чинників [1].